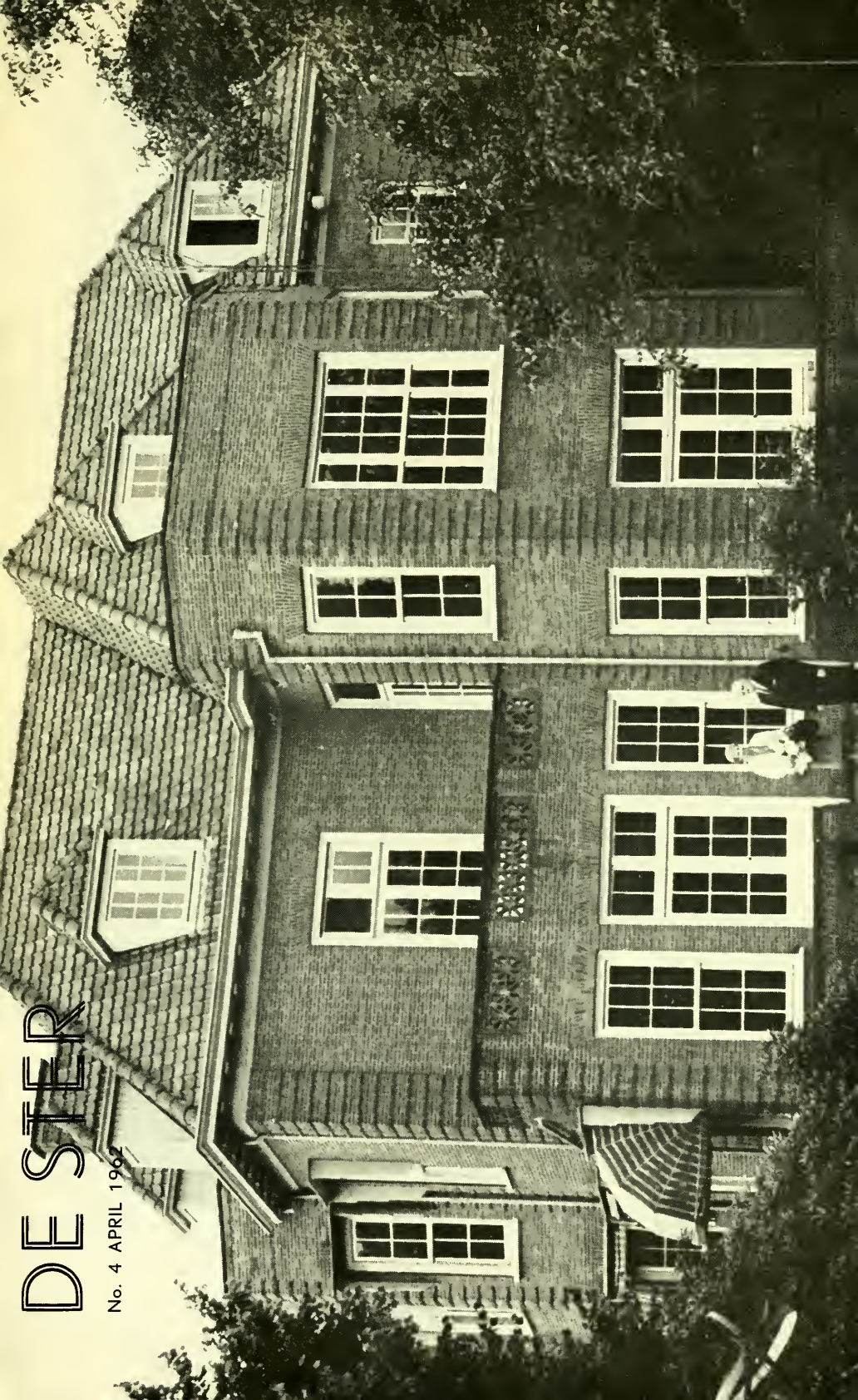

DESTER

No. 4 APRIL 1967

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

Het nieuwe Zendingshoofdkantoor is een villa aan de Amersfoortsestraatweg 214, „de Ginckel” genaamd. Ongeveer 38 jaar geleden werd de Ginckel door een Joodse familie gezet. Gedurende de oorlog hadden de Duitsers het in hun bezit en was generaal Kurt Jansen van de Duitse luchtmacht hier de bevelhebber.

In 1948 gebruikte de Nationale Handelsbank het gebouw als opleidingsschool voor haar employe's.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen kocht „de Ginckel” in de zomer van 1961 en de nodige inwendige veranderingen werden in januari j.l. voltooid.

62ste JAARGANG

Nr 4

INHOUD:	Blz.
De vraag van de maand	103
Conferentie-Sprokkels	106
Zeggen en doen	112
De eekhoorn en de kraaien	113
Dood en opstanding	114
Gedachten van anderen	116
Laat ons betere ouders zijn	117
Kent ge Uw Evangelie?	118
De nauwkeurigheid van Oud-Testamentische bronnen	122
Gedachten van anderen	127
Gebeurtenissen in de zending	128
Paaszegen	132

Redacteur: J. HENRY VOLKER, President der Nederlandse Zending

Assistent: A. D. JONGKEES

Administratie: Amersfoortsestraatweg 214, Huizen N.H.

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 2,50 PER HALF JAAR

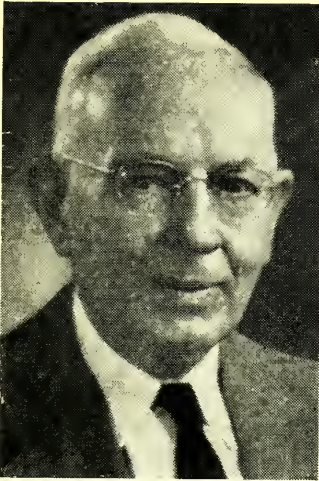
GIRONUMMER 274746 - AMSTERDAMSCHER BANK

BIJKANTOOR LAREN N.H. - T.N.V. NEDERLANDSE ZENDING

AMERSFOORTSESTRAATWEG 214 - HUIZEN N.H.

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER

VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

DE VRAAG

van de maand

---

beantwoord door

JOSEPH FIELDING SMITH,
President van de Raad der Twaalven

★

VRAAG: *In het vijftiende hoofdstuk van Mosia lezen wij dat degenen, die vóór de komst van de Heiland hebben geleefd en nooit van Hem hebben gehoord en aan wie nooit het evangelie werd verkondigd, deel hadden aan de eerste opstanding, toen de Heiland was opgestaan, en het eeuwig leven zullen hebben. Zoudt u ons hierover willen inlichten, want wij vragen ons af hoe en waarom het zo kon zijn, want zij kenden het evangelie toch niet toen zij op aarde woonden?"*

ANTWOORD: Deze vraag heeft betrekking op wat Abinadi leerde: „En er komt een opstanding, ja een eerste opstanding, ja waarlijk een opstanding van hen, die zijn geweest, die nu zijn, en die zullen zijn tot de opstanding van Christus — want zo zal Hij worden genoemd.

„En nu, aangaande de opstanding van alle profeten en van allen, die in hun woorden hebben geloofd; allen, die de geboden Gods hebben onderhouden, zullen verrijzen in de eerste opstanding; daarom maken zij de eerste opstanding uit. „Zij worden opgewekt om met God te wonen, Die hen heeft verlost; aldus hebben zij het eeuwige leven door Christus, Die de banden des doods heeft verbroken.

„En dit zijn zij, die deel hebben aan de eerste opstanding; en dit zijn zij, die vóór de komst van Christus in hun onkunde zijn gestorven zonder dat hun de zaligheid was verkondigd. Aldus brengt de Here de herstelling van dezen teweeg en hebben zij deel in de eerste opstanding, of hebben het eeuwige leven, omdat zij door de Here zijn verlost". (Mosia (15 : 21-24).

De millioenen, die op aarde hebben geleefd toen het evangelie er niet was wegens de overtredingen hunner vaders, kunnen niet volgens de normen worden geoordeeld, die het zuivere evangelie stelt. Veel mensen in de wereld der heideneen waren intelligent, vlijtig en eerlijk in het handelen met hun

medemens, maar waren zo onfortuinlijk om afstammelingen te zijn van hen, die in vroeger eeuwen het evangelie verwierpen, dat hun verkondigd was en dientengevolge waren hun afstammelingen afgodendienaars. De Here zeide, door Zijn profeten, dat de kinderen niet verantwoordelijk zijn voor de zonden van hun ouders. „De vaders zullen niet gedood worden voor de kinderen, en de kinderen zullen niet gedood worden voor de vaders: een ieder zal om zijne zonde gedood worden”. (Deut. 24 : 16). Nadat de mensen zich over de gehele aarde hadden verspreid, waken zij af van de leer van Noach. Geslachten kwamen en gingen in afgoderij. Toch waren velen van deze anderszins intelligent. Zij hadden de eredienst voor beelden en valse goden aangenomen wegens de overleveringen van hun voorouders. Onder deze mensen waren Egyptenaren, Grieken, Romeinen, Perzen en volken, die over de gehele aarde waren verspreid.. Deze mensen waren niet verantwoordelijk voor de toestand waarin zij verkeerden. Zij hadden volgens de leer van hun vaderen geleefd en waren in onkunde omtrent de goddelijke waarheid gestorven, die aan Adam, Noach en Abraham was verkondigd.

Ons is geleerd dat wij gestraft zullen worden voor onze eigen zonden, maar hoe is het nu met deze miljoenen die in onwetendheid zondigen, niet de minste kennis van de zending van Gods Zoon hebbende? Volgens het goddelijk plan moet de waarheid van het evangelie tenslotte ook aan hen

worden verkondigd, want er staat geschreven: „Want waarlijk is de stem des Heren tot alle mensen gericht en er is niemand, die zal ontkomen; en er is geen oog, dat niet zal zien, noch een oor, dat niet zal horen, noch een hart, dat niet zal worden doordrongen”. (L. & V. 1 : 2).

Hier zien wij dus dat de Here in zijn grote barmhartigheid de heiden even zeer zal gedenken als Israël en dat aan iedere ziel recht zal worden gedaan. Wij hebben de verzekering dat iedereen, die de waarheid niet kende toen hij nog leefde, het evangelie zal horen, zij het dan, dat dit tot de tijd kan worden uitgesteld, dat hij in de geestenwereld zal zijn aangekomen.

Ons wordt ook geleerd, dat de mensen niet gestraft kunnen worden voor iets, dat zij niet wisten. Daarom zeide Abinadi van hen, die in hun onkunde waren gestorven:

„En dit zijn zij, die deel hebben aan de eerste opstanding; en dit zijn zij, die vóór de komst van Christus in hun onkunde zijn gestorven, zonder dat hun de zaligheid was verkondigd. Aldus brengt de Here de herstelling van dezen teweeg en hebben zij deel aan de eerste opstanding, of hebben het eeuwige leven, omdat zij door de Here zijn verlost”. (Mosia 15 : 24). Ons wordt geleerd dat de voorrechten en gelegenheden om de waarheid te vernemen de mensheid door de eeuwen heen zullen oordelen. Indien iemand nooit de kans heeft gekregen iets over het plan van zaligheid te horen, zal

hij zeker niet verantwoordelijk gesteld worden en voor zijn daden in het sterfelijk leven op het zelfde niveau als hij die de waarheid kende, maar deze weigerde te gehoorzamen.

Duizenden van deze mensen, die aldus in onwetendheid leefden, waren de leerstellingen, die hun waren bijgebracht, toegewijd en trouw. Zij kunnen niet verantwoordelijk worden gesteld voor hun handelingen, die zij in geloof en gehoorzaamheid aan hetgeen hun was geleerd hadden verricht. De Here zal ons allen oordelen naar onze bedoelingen zo wel als naar ons begrip. Het was dus niet anders dan een zaak van rechtvaardigheid voor Hem om te doen wat Abinadi zeide dat Hij zou doen en diegenen, die onschuldig „in hun onkunde zijn gestorven, zonder dat hun de zaligheid was verkondigd”, toe te staan deel te hebben aan deze grote opstanding. Hierbij rijst natuurlijk de vraag: „Wanneer kleine kinderen, die nog geen begrip hebben, sterven, zullen zij dan door het bloed van Christus worden verlost?” De Schriften zeggen ons ook, dat dit het voorrecht is van al diegenen die zonder wet zijn: „Want weet, dat alle kinderen levend zijn in Christus, en ook allen, die zonder de wet zijn. (Moroni 8 : 22).

Wij kunnen er zeker van zijn, dat de Heer alles overeenkomstig de wet van eeuwige rechtvaardigheid zal doen en dat Hij geen mensen

zal straffen, die in onwetendheid zondigden en zijn geboden overtraden. Het is een van de heerlijkste beginselen van waarheid en rechtvaardigheid, dat ooit geopenbaard werd, namelijk dat de mens zal worden gestraft naar mate van zijn ongehoorzaamheid aan goddelijke geboden doch niet wanneer hij in onwetendheid omtrent deze geboden heeft gehandeld.

Denk eens aan die arme Lamanieten, die door Ammon, Aäron en hun broeders werden bekeerd. Zij hadden zich aan menig ernstig vergrijp schuldig gemaakt, zij hadden hun „vijanden” de Nephieten zonder aanwijsbare oorzaak vermoord, doch toen zij zich de waarheid bewust werden en zich werkelijk in alle nederigheid bekeerden, werd hun dat vergeven en van die tijd af wandelden zij in het licht. Wanneer wij lezen, wat Abinadi zeide, moeten wij dit voor ogen houden:

„Maar ziet en vreest en beeft voor God; want gij zoudt moeten beven, want de Here verlost niet een van hen, die tegen Hem in opstand komen en in hun zonden sterven; ja namelijk allen, die sedert de grondlegging der wereld in hun zonden zijn omgekomen, die opzettelijk tegen God in opstand zijn gekomen, die de geboden Gods hebben geweten en ze niet wilden onderhouden; dit zijn zij, die geen deel in de eerste opstanding hebben”. (Mosia 15 : 26).

* * *

CONFERENTIE-SPROKKELS

(gedeelten uit toespraken, gehouden tijdens de 131ste halfjaarlijkse Conferentie te Salt Lake City op 29 en 30 september en 1 oktober 1961)

„... Daar dit de eerste Conferentie sedert mijn nieuwe ambtsaanvaarding in de Kerk is, neem ik gaarne de gelegenheid te baat om in het openbaar uitdrukking te geven aan mijn oprechte waardering jegens President McKay en zijn medewerkers voor het vertrouwen, dat hen er toe dreef mijn naam aan u ter goedkeuring voor te leggen en ik wil u, leden van de Kerk bedanken voor uw vertrouwen in hun oordeel. Ik beloof slechts plechtig dat ik mijn uiterste best zal doen dat oordeel waardig te zijn en te dien einde roep ik goddelijke leiding en uw toegeeflijkheid in. Uw gebeden en uw geloof zal ik zeker nodig hebben.

Doch wij spreken deze morgen niet alleen tot kerkleden. Volgens schatting zijn meer dan vijftig percent van hen die hier in de tabernakel aanwezig zijn of thuis voor de televisie zitten, vrienden van de Kerk. Wij waarderen uw belangstelling en heten u van harte welkom. Uw aanwezigheid schijnt er op te wijzen, dat u iets over de Mormonen hebt gehoord en er nu meer van wilt weten. Wij zullen in 't kort aan uw verlangen voldoen. Wij zullen dogma's vermijden, want die veroorzaken maar tegenstand. Wij nodigen u eenvoudig uit, vrienden om, zoals Jesaja zegt „tezamen te komen en tezamen te richten” (Jes. 1 : 18).

Wij respecteren alle mensen in hun godsdienstig geloof, doch de verscheidene geloven en menigvuldigheid van geloofsbelijdenissen zijn door de eeuwen heen oorzaak van veel zorg en verwarring geweest. De toestand van de wereld op godsdienstig gebied wordt in de *Katholieke Encyclopedie* weergegeven, waaruit ik het volgende aanhaal:

„„Een Babel van godsdienstige organisaties verklaren alle van zichzelf dat zij de Kerk van Christus zijn. Hun leerstellingen zijn met elkander in strijd en juist in zo ver een van deze de leer die zij verkondigt als een levenskwestie beschouwt en zij verklaart de leerstellingen van de mededingers als misleidend en verderfelijk”.

Ofschoon wij het er niet mee eens zijn, dat de geloven van anderen noodzakelijk verderfelijk zijn, vinden wij het toch betreuenswaardig, dat de oorspronkelijke Kerk van Jezus Christus, zoals die in grote trekken in het Nieuwe Testament wordt beschreven, in zo vele geloofsbelijdenissen is uiteen gevallen. Wij geloven, dat het Huis des Heren een huis van orde behoort te zijn, niet tegen zichzelf verdeeld.

Vaak wordt de vraag gesteld: „Wat zijn enige van de onderscheidende kenmerken van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen? Wat, indien wel, heeft deze Kerk aan nieuws te bieden? Is het de moeite waard het Mormonisme wat nauwkeuriger te bekijken?

Ofschoon er vele fundamentele verschillen zijn tussen deze Kerk en de andere kerken, kunnen wij ons heden slechts tot één bepalen. Sprekend

over ons geloof noemen wij voortdurende openbaring van God aan de mensen. Het klinkt wat paradoxaal dat deze fundamentele leerstelling van de Kerk haar uniek maakt en onderscheidt van de andere, aangezien in alle bedelingen van het evangelie voortdurende openbaring de steunende macht, de levenwekkende geest van de goddelijke Kerk is geweest.

In een concrete verklaring van wat ons geloof inhoudt, de Artikelen des Geloofs, staat dat wij geloven in alles wat God heeft geopenbaard, alles wat Hij nu openbaart en wij geloven dat Hij nog vele grote en belangrijke dingen zal openbaren.

De geschiedenis bewijst, dat wanneer de geest of de gift van openbaring aan de Kerk is onttrokken, er niet meer dan een dode vorm is overgebleven. De mensen naderen God dan met hun lippen en eren Hem met de mond, maar omdat er geen communicatie en dus ook geen begrip is, zijn hun harten ver van Hem.

De dingen van God kunnen alleen worden begrepen door de Geest van God en de Geest van God is een openbarende geest. De Meester beloofde, voordat Hij de aarde verliet, een andere Trooster te zenden, die de mensen in alle waarheid zou leiden. Goddelijke openbaring is steeds een kenmerk van de levende Kerk geweest — zij is absoluut noodzakelijk voor haar bestaan in een georganiseerde staat op aarde.

...Wanneer openbaring ophoudt, dwaalt het volk in ongeloof rond, doch niet alleen het volk, ook de Kerk valt af door afwezigheid van geïnspireerd leiderschap. . .

Zonder voortdurende openbaring kan er geen gevormde bediening op aarde zijn en zonder gevormde ambtenaren kan er geen Kerk van Christus zijn. Indien iemand zegt, dat er geen openbaring is en dat er geen openbaring van God meer zal zijn, vragen wij: „Waarom niet? Heeft God de macht niet meer om Zijn wil aan de mens bekend te maken? Dit te zeggen grenst aan godslastering. Hebben we soms geen openbaring van God meer nodig? Zie dan eens rond in de wereld en merk de wanhopige noodzaak voor enige goddelijke leiding voor haar op. . . Zo lang de mensen geloven dat er geen openbaring kan zijn, zo lang zullen zij nalaten om „af te stemmen”. Zij zullen hun geloof verliezen en niet langer omhoog zien en luisteren. Sommigen ontkennen zelfs de behoefte aan openbaring, maar het dagelijks nieuws wraakt dat standpunt. In deze bedreigde, verdeelde en chaotische wereld was de behoefte aan Gods hulp nooit zo duidelijk en urgent als nu. . .”

Hugh B. Brown.

„. . .Ik wens mij te richten tot de priesterschapdragers in het bijzonder en tot hun vrouwen en tot alle leden van de Kerk. Geen enkel lid kan in de tegenwoordigheid van God staan en Zijn goedkeuring ontvangen, dat niet ernstig en zorgvuldig het Boek van Mormon heeft gelezen en

ik geloof, dat ik daar Leer & Verbonden wel aan mag toevoegen. Behalve deze twee boeken hebben wij nog een kostbare kroniek en dat ieder lid van de Kerk moet hebben gelezen, wat, naar ik vrees, door velen niet is gedaan. Ik bedoel de Paarl van Grote Waarde. Mij komt het voor, dat een lid van deze Kerk niet in vrede en met een zuiver geweten zal kunnen rusten, indien hij door gebrek aan geloof en studie de standaardwerken van de Kerk niet kent. Deze kronieken zijn van onschatbare waarde. De wereld drijft er de spot mee, maar hetgeen er in staat brengt ons nader tot God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus. Wij leren hen daardoor beter kennen en weten dan meer van dat wonderbare plan van zaligheid. . . Op één ding in het Boek van Mormon wil ik uw aandacht vestigen. De Here heeft ons meer kennis en meer begrip beloofd dan wij in het Boek van Mormon vinden, wanneer wij er op zijn voorbereid die te ontvangen. Toen de broeder van Jared op de berg ging om de Heer de stenen te laten aanraken, opdat deze lichtend zouden worden en zij op hun reis over de oceaan licht zouden hebben, openbaarde de Heer hem de geschiedenis van de wereld van het begin tot het einde. Die openbaring hebben wij niet. In verband hiermee zal ik u iets uit het Boek van Mormon voorlezen.

„En Hij (Christus) legde alles uit, zelfs van den beginne tot de tijd, dat Hij in Zijn heerlijkheid zou komen, ja zelfs alles, dat op de aardbodem zou geschieden, zelfs totdat de elementen met vurige hitte zouden smelten en de aarde als een perkamentrol zou worden opgerold, en de hemelen en de aarde zouden voorbij gaan. . .” (3 Nephi 26 : 3). Dat alles was geschreven en aan de Nephieten gegeven. Wij hebben het niet en dit is wat de Here zeide — en het heeft speciaal betrekking op ons — en Mormon schreef het op:

„En ik heb het kleinste gedeelte geschreven van hetgeen Hij het volk leerde; en ik heb het geschreven met het doel, dat het van de niet-Joden opnieuw tot dit volk moge worden gebracht, volgens de woorden, die Jezus heeft gesproken.

„En wanneer zij dit zullen hebben ontvangen — en het is raadzaam, dat zij dit eerst zouden ontvangen om hun geloof te beproeven — en indien zij dit zullen geloven, zullen hun de grotere dingen worden openbaard.

„En indien zij dit niet willen geloven, zullen hun de grotere dingen worden onthouden te hunner veroordeling”. (3 Nephi 26 : 8 t/m 10) . . . „De Here nu heeft beloofd dat wij dat verborgen verslag zullen hebben, als wij daar op voorbereid zijn. . . Nu heeft de Here ons op de proef gesteld als leden van de Kerk. Hij heeft ons het Boek van Mormon gegeven, dat het kleinste deel is, om door onze gehoorzaamheid aan de raadgevingen die er in staan ons geloof te versterken en wanneer wij als leden van de Kerk de geboden willen onderhouden, zoals die ons zijn gegeven en ons geloof tonen, zoals de Nephieten voor een korte tijd deden, dan is de Here bereid ons de andere kroniek te geven, maar nu

zijn wij niet gereed deze te ontvangen. En waarom niet? Omdat wij niet volgens de vereisten in deze onze proeftijd hebben geleefd door niet de kroniek te lezen die ons gegeven werd en door niet de raadgevingen op te volgen, die er in staan. . .”

Joseph Fielding Smith.

..In een van de onlangs verschenen edities van de *U.S. News and World Report* leverde de redactie commentaar op de moeilijkheden die de heer Kroetschev veroorzaakte. Zij zeiden dat hoe groot de Berlijnse crisis ook moge zijn, deze zeker niet de laatste zal wezen. Er zullen er nog meer volgen, want Kroetschev heeft besloten onrust te stoken waar en wanneer hij maar kan, met geen ander doel dan onbehagelijkheid, ellende en twist te veroorzaken.

..Internationale twisten en verbittering tasten de zenuwen van de gehele mensheid aan. Onmenselijke behandeling, wreedheid, leugens, valse voorstelling van zaken en verraad maken de meeste mensen ziek. . . Het is wel duidelijk dat een boze geest deze man leidt.

Maar laten wij een ogenblik nadenken over die geest. Hoe staan wij daar tegenover, wanneer die zich in engere kring openbaart en niet op het wereldtoneel? . . . Zijn deze kwalijke praktijken minder verwerpelijk in onze omgeving dan daar? Is onenigheid onder de naties erger dan onenigheden thuis? Is het van Kroetschev erger om een persoonlijke aanval op de President van de Verenigde Staten te doen dan van een echtgenoot om zijn vrouw of kind wreed te behandelen? . . . Ik zal u een brief voorlezen, die ik onlangs ontving.

„Ik schrijf om u te vragen of u mij op een of andere manier kunt helpen. Mijn man en ik zijn tien jaar geleden getrouwd. In het eerste jaar ging alles goed, maar toen de eerste baby er was, begon mijn man te veranderen. Ik geloof, dat hij jaloers op het kindje was. Als de kleine hilde, werd hij boos, vooral 's-nachts. Op een keer sloeg hij de baby zelfs in het gezichtje. Ik snelde toe om het kind van hem weg te halen, maar hij sloeg mij tegen de grond. En zo is het nu verder steeds gegaan. Wij hebben in maanden geen prettig ogenblik gehad, lachen doet mijn man niet meer. Wanneer hij van zijn werk thuis komt, brengt hij een sfeer van somberheid en haat mee. Mijn kleine jongen, nu negen jaar oud, is bang voor zijn vader en wanneer die thuis komt, loopt hij naar de slaapkamer. Mijn dochttertje gaat huilen als ze hem ziet. Ik ben nu zo ver, dat ik voel dat ik moet kiezen tussen mijn echtgenoot en mijn gemoedsrust. De dokter zegt dat als ik bij hem blijf, mijn kinderen en ik nerveuze wrakken zullen worden. Wat moet ik doen?

Dan ontving ik dit van een jonge vrouw van zeventien jaar. „Ik ben besloten van huis weg te lopen. Ik kan de wreedheid van mijn vader niet langer verdragen. Ik heb geprobeerd mijn moeder te overreden met mij het huis te verlaten, maar dat wil ze niet. Zij is bijgelovig waar het

scheiding betreft en zou liever sterven dan aan een echtscheidingsproces te beginnen. Waarom moeten wij thuis toch zo veel moeilijkheden hebben? Ik heb altijd gedacht, dat een tehuis een plaats was om rust en vrede te hebben”.

Op zekere dag kwam een jonge vrouw mijn kantoor binnen. Ik heb nog nooit een meisje gezien, dat er zo bedroefd uitzag. Zij kon het niet met haar moeder vinden. Zij hadden geheel verschillende opvattingen omtrent bijna elk onderwerp. Zij zeide, dat haar moeder trachtte haar leven voor haar uit te stippelen, alles voor haar te bedisselen, haar vrienden te kiezen en zelfs te bepalen welke kleren zij moest dragen. Dit meisje was van plan van huis weg te gaan om van dat voortdurende twisten bevrijd te zijn. Ik heb niet gehoord welke kijk de moeder op deze aangelegenheid had, maar ik ben er zeker van, dat zij er een heeft. Voor een twist zijn er twee nodig.

...Tcen de Heiland na Zijn opstanding onder de Nephieten verscheen, leerde Hij hun een zeer belangrijke les. Hij zeide: . . . „Er zal geen woordenstrijd onder u zijn, zoals er tot nu toe is geweest; evenmin zal er woordenstrijd zijn onder u zijn aangaande Mijn leerstellingen, zoals er tot nu toe geweest is.

„Want voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Hij, die de geest van twisten heeft, is niet van Mij, maar is van de duivel, die de vader van twisten is, en hij hitst het hart der mensen op om in toorn met elkander te twisten.

„Ziet, het is niet Mijn leer om het hart der mensen tot toorn tegen elkander op te hitsen, maar dit is Mijn leer, dat zulke dingen worden weggedaan”. (3 Nephi 11 : 28 t/m 30). Laten wij ernstig over deze schriftuurplaats nadenken. De geest van twisten is de geest van de duivel, die de vader der twisten is. Wat dunkt u: zou een van ons het werk van Christus kunnen doen met de geest van twisten in zijn hart of in zijn huis? Kunnen wij Gods werk verrichten door de geest van de duivel? . . .Indien wij van plan zijn het werk van Christus te doen, laten wij dan doen wat de Heiland ons leert. Hij is de Vredevorst. Moeten wij dan geen vrede-stichters zijn? Hij is de Gever van barmhartigheid. Moeten wij dan niet barmhartig zijn? Hij is de personificatie van de liefde. Moeten wij dan niet de beginselen van liefde, die Hij ons gaf, toepassen? . . .

Mark E. Petersen.

...Zoals velen van u weten, had ik het voorrecht vier zendingen te vervullen en over twee zendingen te presideren. Ik heb deze Kerk en haar leerstellingen op alle mogelijke manieren beproefd en mijn getuigenis groeit met de dag en nooit heb ik bevonden dat de leer in enig opzicht te kort schoot. De Heer heeft zijn Kerk overeenkomstig de beloften van de profeten gevestigd en volgens de wijze, die in de Bijbel, het Boek van

Mormon, Leer en Verbonden en de Paarl van Grote Waarde wordt aangegeven.

Ik kan u wonderlijke ervaringen vertellen, die ik met mensen van ander geloof heb gehad. Bijvoorbeeld: Toen ik in Holland op mijn eerste zending was, in Utrecht, had men daar een seminarie waar jonge mensen voor predikant werden opgeleid. Zij hadden de gewoonte onze vergaderingen te bezoeken en dan bleven zij soms uren na om vragen te stellen. Wij merkten op, dat zij zelf het antwoord op die vragen niet hadden. Zo zeide een van hen tot mij: „U kunt niet bewijzen, dat de doop door onderdompeling moet gebeuren”. Ik zeide: „Toch wel”. Hij vroeg: „Hoe dan”? Ik zeide: „U heeft Grieks geleerd, nietwaar?” „Ja, dat heb ik”. Toen vroeg ik hem: „Wat betekent het woord *baptizo*?” „Onderdompelen” antwoordde hij. Toen zei ik „Waarom doet u dat dan niet?”

Daarna stelde hij mij deze vraag: „Denkt u dat de Heer ons ter verantwoording zal roepen als wij dingen verkondigen, waarvan wij weten dat ze niet in overeenstemming met de Bijbel zijn?”

„Wel”, antwoordde ik, „laat Paulus die vraag maar beantwoorden. Hij zeide: „Doch al ware het ook, dat wij, of een engel uit den hemel, u een Evangelie verkondigde, buiten hetgeen wij u verkondigd hebben die zij vervloekt” (Galaten 1 : 18). . .

Vele jaren geleden kwam een zeer geleerd man, een lid van de Rooms-Katholieke Kerk, naar Utah en sprak in de Tabernakel te Salt Lake City. Ik raakte goed met hem bekend en wij spraken openlijk met elkander. Hij was een groot geleerde met misschien wel een dozijn talen tot zijn beschikking. Hij scheen alles van theologie, wetskennis, literatuur en filosofie te weten. Op zekere dag zeide hij tegen mij: „Jullie Mormonen zijn allemaal domkoppen. Je kent niet eens de sterkte van je eigen positie. Die is zo sterk, dat er maar één andere in de gehele Christenwereld tegenover kan staan en dat is de positie van de Katholieke Kerk. Het gaat tussen het Katholicisme en het Mormonisme. Wanneer wij juist zijn, zijn jullie verkeerd; zijn jullie juist, dan zijn wij verkeerd en dat is alles en niet meer. De Protestanten hebben geen voet aan de grond. Want indien wij verkeerd zijn, zijn zij het ook, want zij maakten eenmaal deel van ons uit en gingen van ons heen. Zijn wij juist, dan zijn zij afvalligen, die wij reeds lang geleden afsneden. Als wij de apostolische opvolging van Petrus hebben, zoals wij zeggen, dan is er geen behoefte aan Joseph Smith en aan het Mormonisme; maar als wij die opvolging niet hebben, dan was zo iemand als Joseph Smith nodig en is het Mormonisme de enige konsekwentie. Of het is de voortzetting van het evangelie uit oude tijden of de herstelling van het evangelie in de laatste dagen”.

Welnu, als iedere Christen in de wereld dat kon aannemen en dan bepalen welke van de twee de juiste is, zouden wij ze bij miljoenen binnen krijgen als zij gewillig waren de geboden te gehoorzamen. Zoals ge weet,

doen sommigen, nadat zij bekeerd zijn, dat niet. Er zijn duizenden mensen, die tot het Mormonisme zijn bekeerd doch niet de moed konden opbrengen het aan te nemen, maar zij geloven wel dat Joseph Smith een profeet van God was. Paulus zeide: „Eén Heer, één geloof, één doop”. (Efeze 4 : 5). Dat wil dus zeggen: „Eén Heer, één Kerk en één doop. Hoe kan er toch meer dan één Kerk zijn, die door God onze Eeuwige Vader en Zijn Zoon Jezus Christus kan worden goedgekeurd? Zij, de kerken, mogen niet met elkander in tegenspraak zijn, want God immers kan niet tegen zichzelf verdeeld zijn! Jezus zeide dat een huis dat tegen zichzelf is verdeeld, niet bestaan kan. Er kan dus maar één Kerk van Jezus Christus zijn in de gehele wereld.

LeGrand Richards.

Zeggen en doen

„Zeggen en doen zijn twee” luidt een bekend Nederlands spreekwoord. Dat kan m.i. twee betekenissen hebben. 1e. Het is gemakkelijker iets te beloven dan de belofte na te komen, m.a.w. „Dat zeg je nu wel, maar maak nu eerst je woorden maar waar!” En de tweede betekenis is: „Let wel op mijn woorden, maar kijk niet naar mijn daden”. Dat laatste geldt in ’t bijzonder voor iemand, die de mond vol heeft over al het goede wat hij zegt te zullen presteren, maar waar zelden of nooit iets van terecht komt of die het goede woord predikt, maar het niet in praktijk brengt. Daar hebben we in de Nederlandse taal ook zo’n passend spreekwoord voor: „Als de vos de passie preekt, boer pas op je kippen”.

Het was ver weg, in Korea toen daar nog oorlog was. Daar waren Mormoonse jongens in militaire dienst en velen van hen preekten als de gelegenheid zich voordeed.

Ik heb nooit vernomen, dat in dat land een waarschuwing uitging aan de boeren, dat zij op hun kippen moesten passen. Ook niet in het geval waarvan ik een dezer dagen in de Improvement Era las. Twee soldaten waren op weg naar hun bivak, een tent, die zij samen bewoonden. De een was een Mormoon, de ander niet. Die was tot dusver vrij onverschillig en helemaal niet nieuwsgierig geweest ten aanzien van de geestelijke bagage van zijn krijgsmakker. Maar op die dag, op weg naar hun tent, vroeg hij plotseling: „Jij bent een Mormoon, niet?” „Ja, dat ben ik”, was het antwoord.

„Vertel me daar eens wat van, wat houdt dat Mormoonse geloof eigenlijk in?”

Toen predikte de Mormoon het Evangelie en sprak voornamelijk over liefde, liefde tot God en liefde tot de naaste. De ander luisterde aandachtig. Toen zij hun tent hadden bereikt, besloten zij direct te gaan

slapen. Het was koud geworden en de fourier had die dag dekens verstrekt, twee stuks per man. Er was echter een vergissing begaan, want de Mormoon had twee dekens op zijn veldbed, maar de ander had er geen. „Nu zal het mij toch benieuwen wat m'n kameraad doet”, dacht hij. „Ik vraag niets en wacht kalm af”. Maar het wachten duurde niet lang. „Hé zeg, heb jij geen dekens? Hier heb je er een van mij”. De jonge Griek — want dat was hij — keek verrast op en protesteerde, schoon niet heftig, want het was erg koud. Maar Collins, zo heette de Mormoon, liet zich niet afschepen.

„Wel”, mijmerde Arthur, „Mormonen zijn dus mensen, die leven en handelen naar hun woorden”, hierbij generaliserend, zoals de meesten doen, ook — en vooral — in gevallen van tegenovergestelde aard. Dat maakte zulk een indruk op hem, dat hij zijn onderzoek van het Mormonisme voortzette en toen hij na de Koreaanse oorlog in Amerika terugkeerde, waar hij jaren geleden met zijn oudrs heen ging, werd hij gedoopt. Thans is hij superintendent van de O.O.V. in de nieuwe Cincinnati in de staat Ohio.

De eekhoorn en de kraaien

De gebeurtenis is niet gefantaseerd, maar pure werkelijkheid.

In de tuin van een van onze burens staat een voederhuisje voor vogels. Het mag zich in een druk bezoek van onze gevederde vriendjes verheugen, want het is altijd goed voorzien van broodkruimels, kaaskorstjes, zaad, e.d. Koolmeesjes, pimpelmeesjes, roodborstjes, vinkjes, lijsters, spreeuwen en natuurlijk mussen zijn de trouwe klantjes en het is een genot het begerig beweeg van de snaveltjes gade te slaan.

Enige dagen geleden echter was er op een gegeven ogenblik geen vogel te bekennen; ze waren allemaal verdwenen. In hun plaats zat een eekhoorn op het dak van het huisje. Het beestje had een stuk kaas in 't oog gekregen, waar een touw door heen was geregen, dat in een boog aan twee uitsteeksels van het huisje was vastgemaakt.

Na het geval enige ogenblikken aandachtig te hebben bekeken, tilde Knagelijh het touw met een voorpootje op en probeerde de kaas er af te trekken. Toen dat niet lukte, bleef hij nog even zitten nadenken. Toen knaagde hij het touw door en griste de kaas er af. Innig tevreden klemde hij het stuk kaas tussen zijn voorpootjes en begon aan een kostelijk maal. Het stuk was evenwel te groot om het in één keer op te eten en dus nam hij de rest tussen zijn vlijmcherpe tandjes en huppelde er mee naar een boom, waar hij in klom en op een van de bovenste takken ging zitten met zijn kostbare last.

„Ziezo”, zal Knagelijh gedacht hebben, „dat heb ik hem geleverd, nu heb ik nog een lekker voorraadjie voor morgen, wie doet me wat?”

Het antwoord op die vraag kreeg hij ogenblikkelijk nadat hij zijn hoge wijkplaats had bereikt. Wat was het geval? Twee kraaien hadden het toneeltje, dat zich in het voederhuisje afspeelde, gadeslagen en toen het eekhoortje op weg was naar de boom, waren die twee schelmen verdwenen. Doch toen Knagelij n boven in de boom was aangeland, zaten tien kraaien, die er eerst niet waren, in een grote kring hem op te wachten. Op de een of andere manier moesten ze door die twee collega's gewaarschuwd zijn, dat er wat te halen viel. Knagelij n had niet direct erg in het gevaar dat hem bedreigde, rustig bekeek hij zijn verworven schat. Maar plotseling vloog er een schaduw over hem heen en een zwarte snavel deed een aanval op de kaas, die Knagelij n stevig in zijn voorpootjes geklemd hield. Verschrikt keek hij op, maar voordat hij zich rekenschap kon geven van het dreigende gevaar, volgde een tweede aanval en een derde en een vierde! De arme Knagelij n werd er beduusd van en daarvan maakte de brutaalste kraai gebruik om het stuk kaas uit zijn angstige pootjes te rukken. De bende vloog weg en Knagelij ntje kroop bedroefd in zijn hol.

Er zit symboliek in dit voorval. Evenals dit met het eekhoortje het geval was, worden de mensen en in 't bijzonder wij, als leden van Christus Kerk in de wereld door gevaren bedreigd, door machten der duisternis omringd, zwarte kraaien, die het op ons kostbaarste bezit hebben gemunt, het Evangelie van Jezus Christus, onze rots en toeverlaat, het fundament van ons geestelijk huis. Het is niet meer zoals in de dagen van de pioniers, dat ons leven gevaar loopt, als wij ons bij de Kerk van Christus aansluiten, maar de moeilijkheden, waar sommigen van ons mede te kampen krijgen, zijn vaak heel groot: intimidatie, laster, vreesaanjaging. De aanvallen van de zwarte kraaien. Wanneer wij die te verduren krijgen, laten wij dan moedig en standvastig zijn en ons kostbaar bezit verdedigen en zeggen: „Ik weet, dat mijn Verlosser leeft en wie ben ik, dat ik dit voor u zou loochenen? Geen kraai, hoe groot en zwart en dreigend zal zich dan van uw kaas kunnen meester maken.

A. D. J.

Dood en opstanding

Dood en Opstanding. . . dat is waar de maand april ons aan herinnert. Ik heb nooit kunnen begrijpen waarom de Christenheid de Hemelvaartsdag als een zondag viert en de Goede vrijdag niet, althans niet zo algemeen. Hoe belangrijk eerstgenoemde ook is, hij is uit de gebeurtenis op de laatste voortgekomen, evenals de Opstanding. Zonder het onvoorstelbare grote Offer van Gods Zoon op die vrijdag, bijna 2000 jaren geleden gebracht zou het een noch het ander mogelijk zijn geweest.

Christus' dood en Zijn opstanding gedenken wij deze maand en daarom is het goed hieraan enige regels in ons Kerkblad te wijden.

Ik gebruikte zo juist het woord „onvoorstelbaar”. Wij, stervelingen, kunnen ons (nog) geen volledige voorstelling maken van de *vérstrek*-kendheid en de diepte van dat Offer, noch van het lijden, dat er aan vooraf ging. Het lijden van Een, die liefhad als geen ander in zijn sterfelijke staat lief kan hebben, Die droeg en verdroeg als geen ander kan dragen en verdragen. De Heilige Israëls, de Zondeloze, Die de celestiale woning van Zijn Vader verliet, in een stal het sterfelijk leven binnentrad en onder de mensen rondging om hen weder tot hun God te brengen, van Wie zij waren afgeweken.

Maar zij verachtten Hem om Zijn Koningschap, hetwelk zij niet begrepen, want zij meenden in Hem een verlosser te hebben gevonden, niet de Verlosser der wereld, maar een, die hen van het Romeinse juk zou bevrijden. Doch zij verstonden niet of wilden niet verstaan, dat het Koninkrijk, hetwelk Hij bracht, niet van deze wereld was, niet een koninkrijk van wapengeweld en krijgsgeschal. En zij miskenden of vergaten al het goede, dat Hij had gedaan en riepen: „Weg met deze, kruisigt Hem!” En Jezus, die de armen had getroost, de zieken genezen, de doden het leven had weergegeven, de hongerende menigte gevoed en de Blijde Boodschap, die Zijn Vader Hem had meegegeven, had verkondigd, werd bespot, geslagen, bespuwd, geselsd en tenslotte aan het kruis genageld. Een bovenmenselijke lijden, waaraan een geestelijke beproeving in de Hof van Gethsémané, waar Hij de zonden der wereld op zich nam, was vooraf gegaan.

Wel heeft de Profeet Jesaja van Hem gezegd: „Hij was veracht en de onwaardigste onder de mensen, een man van smarten, en verzocht in krankheid, en een iegelijk was als verbergende het aangezicht voor hem; hij was veracht, en wij hebben hem niet geacht. Waarlijk, hij heeft onze krankheden op zich genomen, en onze smarten, die heeft hij gedragen; doch wij achtten hem, dat hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was. Maar hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is hij verbrijzeld; de straf, die ons de vrede aanbrengt, was op hem, en door zijn striemen is ons genezing geworden. Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons een iegelijk naar zijn weg; doch de Here heeft onzer aller ongerechtigheid op hem doen aanlopen”. (Jesaja 53 : 3 t/m 6). Om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld. . . door Zijn striemen is ons genezing geworden. . . „Zijn Offerdood heeft het mogelijk gemaakt dat wij vergeving voor onze zonden kunnen krijgen. Indien niet, dan zou de toegang tot het celestiale Koninkrijk voor eeuwig voor ons gesloten blijven, want om daar terug te kunnen keren, moeten wij van al onze zonden bevrijd, moeten deze ons alle vergeven zijn.

En wij zullen een opgestaan, gelouterd en verheerlijkt lichaam moeten bezitten, zonder hetwelk het evenmin mogelijk is, in Gods tegenwoordigheid terug te keren. Door het Offer van Zijn leven heeft Jezus ook de

Opstanding voor ons werkelijkheid doen worden. Wel kon Hij zeggen: „Ik ben de opstanding en het leven, die in Mij geloofd, zal leven al ware hij ook gestorven”. (Joh. 11 : 25). Dit alles en nog veel meer, dat wij nu nog niet kunnen begrijpen, heeft Jezus samengevat in: „Het is volbracht”, de laatste woorden, die de Heiland, volgens Johannes de geliefde discipel, die bij het kruis stond, in Zijn sterfelijk leven sprak. Jezus Christus, de Volmaakte, Die handelde naar Zijn woord, had tot het einde toe volhard, gelijk Hij zeide, dat wij eveneens moeten doen om zalig te worden. (Matth. 10 : 22; 24 : 13). Hij was in al het goede het Grote Voorbeeld.

„En op den eersten dag der week, zeer vroeg in de morgenstond, gingen zij naar het graf dragende de specerijen, die zij bereid hadden, en sommigen met haar. En zij vonden den steen afgewenteld van het graf; en ingegaan zijnde, vonden zij het lichaam des Heren Jezus niet”. (Lucas 24 : 1 t/m 3).

Ik geloof in de opstanding van Jezus. Ik geloof in de opstanding van alle mensen. Ik geloof dat met hart en ziel. Ik ben er diep van overtuigd, dat zonder de opstanding menig woord van Jezus tot Zijn Vader en Zijn discipelen en door dezen tot anderen gesproken, niet in vervulling had kunnen gaan.

Jezus, in Zijn Hogepriesterlijk gebed tot de Vader in de vooravond van Zijn kruisiging, zeide: „Vader, Ik wil, *dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn*, die Gij Mij gegeven hebt, opdat zij mijne heerlijkheid mogen aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt. . .” (Joh. 17 : 24).

„Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen, maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, *wij Hem zullen gelijk wezen. . .*” (1 Joh. 3 : 2).

„Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, die in de hemelen is, volmaakt is”. (Matth. 5 : 48). Zonder onze opstanding zouden wij die volmaaktheid nooit kunnen breeken, doch dank zij die opstanding is het mogelijk, want dan zijn wij van de aardse kluisters bevrijd en met de Goden tot onze leraren en het heelal tot ons studieterrein, wie vermeet zich dan grenzen te stellen aan onze vooruitgang in de eeuwen die voor ons liggen? Dit alles en nog veel meer ligt besloten in deze drie kruiswoorden: „Het is volbracht”.

A. D. J.

GEDACHTEN VAN ANDEREN

Laten wij niet denken, dat veroveringen met het zwaard de naam verovering verdienen. Laten wij zien de ondergang, de verwarring, de hartstocht, die zij medebrengeu.

Inscriptie van koning Azoka.

Laat ons betere ouders zijn

Overgenomen uit de M.I.A. Stake Leader, Januari 1962

Heeft u ook zo dikwijls gehoord: „Ik zou een veel betere vader of moeder kunnen zijn als de Kerk niet zo veel van mijn tijd vroeg”? Of: Ik zou een betere zoon of dochter kunnen zijn, als ik meer tijd voor mijzelf had”.

Deze houding, of deze gedachten kunnen misschien goede excuses zijn om het falen als goede ouders of kinderen te bedekken, maar zijn het geldige redenen? Een andere toepasselijke vraag zou kunnen zijn: „Hoeveel tijd heeft men nodig om goede ouders, goede zoons of dochters te zijn”? Is *tijd* de bepalende factor in het succes dat wij bereiken als vader of moeder, broer of zuster, man of vrouw”?

Wij geloven dat een goed *gebruik* van onze tijd het antwoord is.

Iemand heeft eens gezegd dat één van de grote voordelen van het tienden betalen is dat dit de noodzakelijkheid schept voor een ieder de overige negen-tiende met meer wijsheid te beheren.

Als wij onze tijd geven als leiders in de O.O.V., en in de Kerk in het algemeen, behoort dit ons er van bewust te maken dat een gedeelte van onze uren en dagen bezet zijn, en moeten wij het restant van onze tijd zorgvuldig beheren.

Enige van de fijnste ouderparen die wij kennen zijn juist het drukst bezet. Zij weten hoe vooruit te denken en het huiselijk leven een belangrijk gedeelte van iedere dag te maken.

Wij bevelen U het familiegebed, de familieavonden, en samenwerking in het gezin aan als enige van de middelen om een aangenaam en succesvol gezinsleven te genieten.

Kortgeleden spraken wij met een van de nieuw benoemde leden van het Algemene Presidentschap van de Jonge Vrouwen O.O.V. Zij vertelde ons dat de woensdag (de dag waarop het presidentschap vergadert) een dag van samenwerking en onderling begrip in haar huis geworden is. Zij begint de maaltijden te verzorgen, vader helpt en de kinderen doen allen hun deel van het werk. Een goede ervaring in samenwerken is het gevolg. Het gezin ondersteunt moeder in haar roeping, accepteert de wekelijkse „woensdaguitdaging” en een diepere liefde en onderling begrip worden ontwikkeld in de gezamenlijke arbeid op deze dag. De maaltijden die vader en de kinderen klaarmaken zijn helemaal niet slecht, en dit geeft nog het voordeel dat moeder en haar kokerij zoveel te meer gewaardeerd worden.

Laat ons besluiten om betere ouders te zijn door ons voorbeeld en onze toewijding, en alle jongeren te leren dat een van hun grootste verantwoordelijkheden is hun karakters te ontwikkelen zodat goede en blijvende familiebanden ontstaan.

Vertaald door C. de Bruijn.

Kent ge Uw Evangelie?

Het is niet mogelijk in onwetendheid zalig te worden.

Joseph Smith

Als wederom een week is voorbij gegaan, is de vergadering ten huize van de familie Keizer voltallig en nadat mevrouw Keizer is voorgedaan in gebed, neemt mijnheer Keizer het woord.

„De vorige week hebben wij afgesproken, dat wij de vraag van mevrouw Jansen nu zouden behandelen. Deze vraag was: „Is het feit, dat alle profeten reeds in het voor-sterfelijk bestaan tot hun ambt werden geroepen, niet een soort praedestinatie? Heb ik uw vraag juist weergegeven, mevrouw Jansen?”

„Ja zeker, mijnheer Keizer, en ik ben erg benieuwd naar het antwoord”.

„En ik niet minder”, voegt mijnheer Jansen er aan toe, „vooral ook omdat u, zoals u zei, die vraag in verband met de vrije wil van de mens wilt behandelen, want van het bestaan van dat laatste ben ik niet in alle opzichten overtuigd”.

„Dat kan dus een interessante avond worden”, antwoordt mijnheer Keizer. „Maar niet ik, doch Willem zal het onderwerp vandaag met ons behandelen. Hij heeft zich daartoe bereid verklaard en wij zullen hem dus nu het woord geven”.

„Ik zou willen beginnen”, zegt Willem, „met onze vrienden er aan te herinneren, dat hetgeen wij nu gaan bespreken, grotendeels aan openbaringen van deze tijd is ontleend, openbaringen die hier en daar slechts fragmentarisch in de Bijbel voorkomen, zoals wij de vorige keer hebben gezien. Het onderwerp van heden begint met een levensfase, een tijdperk in ons eeuwigheidsbestaan, waarvan wij niets meer weten, omdat God ons de herinnering daaraan heeft ontnomen met een wijs doel, waarop ik, als de tijd het toelaat, nog terug zal komen.

Wij hebben dan in de vorige bijeenkomst gehoord, dat wij in ons voorbestaan voor een keus werden gesteld: de keus tussen Jezus en Lucifer. Wij kozen niet in de blinde weg; het was geen keus als 't ware van een lot uit een trommel vol met loten. Onze keus berustte in zekere mate op kennis van feiten, voldoende om verstandelijk en met oordeel die keus te bepalen. God stelde ons daartoe in staat door ons het levensplan voor te leggen voor zo ver wij het konden begrijpen. Zeer zeker zal Hij hebben gesproken over het heerlijke vooruitzicht in Zijn woning terug te kunnen keren, indien wij wilden doen, wat Hij ons zou gebiedten. Ja, onze keus was vrijwillig en wij bepaalden die op grond van wat wij hoorden. En even zeker werden ons toen de moeilijkheden verteld, die ons te wachten stonden en vernamen wij van het kwade, dat ons zou omringen en waartegen wij de strijd zouden moeten aanbinden en waarbij wij geholpen en geleid zouden worden door een Middelaar tussen

God en ons, indien wij die hulp en die leiding wilden aannemen. Dat de Vader ons inderdaad op de gevaren zal hebben gewezen, waarin wij tijdens ons sterfelijk bestaan zouden komen te verkeren, getuigt het feit, dat een derde deel van Zijn kinderen, eveneens met de macht om vrijelijk te kiezen toegerust, voor de moeilijkheden terugdeinsden en de zijde van Lucifer kozen, die hun een veel gemakkelijker toekomst voorspiegelde. Zij zouden nimmer behoeven te vechten tegen het kwade, nimmer voor een zware keus worden gesteld, want er zou voor hen worden gekozen, de vrije wil om zelf hun eigen toekomst uit te werken zouden zij niet nodig hebben, want van boven af zou hun worden gezegd welke weg te bewandelen; van hogerhand zou hun zaligheid worden uitgewerkt en het enige wat zij behoeften te doen (en konden doen) was gehoorzamen. Zoals wij weten, werd het plan van Lucifer verworpen; de vrije wil van de mens moest onaangetast blijven.

En nu wat de vraag van mevrouw Jansen betreft: Aan dit hoogst belangrijke beginsel van de vrije wil werd in het geheel geen afbreuk gedaan ten aanzien van hen, die nadat zij in de hemel tot profeten waren geroepen, in hun sterfelijk leven het profetisch ambt aanvaardden. In 't voorbij gaan mag ik wel even opmerken, dat niet alleen profeten als zodanig werden geordend, maar nog vele anderen tot het ambt, dat zij in het volgende leven zouden bekleden in Gods Koninkrijk, maar ter wille van de eenvoud zullen wij alleen over profeten spreken; wat voor hen geldt, geldt ook voor allen. Deze geesten werd de ordening niet opgedrongen; zij aanvaardden die geheel uit vrije wil: Jesaja, Jeremia, enz. Joseph Smith, Lorenzo Snow, David O. McKay. Zij hadden het allen in het voorbestaan van de hand kunnen wijzen en niet alleen toen, maar ook op aarde, toen hun tijd was gekomen. Een klassiek voorbeeld van het laatste is Simson. Hij was volgens Richteren 13 : 5 bestemd, vóór zijn geboorte, om Israël uit de handen van de Filistijnen te verlossen. In plaats daarvan liet hij zich in de netten van Delila, een Filistijnse vrouw, verstrikken. Hem waren grote kansen geboden, maar hij miste ze door zijn onverstandig gedrag. Simson's levensgeschiedenis bewijst dus wel, dat van praedestinatie, d.i. *voorbeschikking*, wat niet hetzelfde is als *voorbestemming*, geen sprake is, noch in ons vorig leven, noch in dit leven.

Hier wendt Willem zich tot mevrouw Jansen en vraagt: „Is uw vraag hiermede voldoende beantwoord?”

„Ja zeker, Willem, nu begrijp ik het beter; ik zie wel in, dat hoewel God een bestemming voor ons heeft, Hij ons nooit zal *dwingen* die bestemming te volgen. Kunt u nog meer voorbeelden noemen van mensen, die een speciale bestemming hadden en die op aarde uit vrije wil opvolgden?”

„Wie weet nog een voorbeeld te noemen?” vraagt Willem, de kring rondziende.

Lucy steekt, een weinig aarzelend, de hand op.

„Ik dacht aan Adam en Eva”, zegt ze.

„Uitstekend, Lucy, Adam en Eva, ook zij werden in de hemel geordend en waren bestemd om het eerste mensenaar op aarde te zijn. Toen God de aarde en alles wat daar in, daar op en daar boven is, had geschapen, zag Hij al wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed. (Genesis 1 : 31). De aarde was een paradijs; er waren geen woestijnen, geen dorre plaatsen, alles was „zeer goed”. Adam en Eva kregen een bijzondere plaats toegewezen om te bewonen: de Hof van Eden. Zij waren onsterfelijk, want aldus had God hen geschapen, en wij lezen dat zij met God wandelden in die Hof. Tijdens die wandelingen ontvingen zij instructies en geboden. Twee daarvan zijn ons bekend: Het eerste gebod was vruchtbaar te zijn en de aarde te vervullen. Het tweede gebod was: Gij zult niet eten van de vrucht van de boom van kennis van goed en kwaad, want ten dage, dat gij daar van eet zult gij sterven. Wat nu het eerste gebod betreft: daar konden zij niet aan voldoen, want zij waren onsterfelijk en konden in die staat geen aan de dood onderhevig nageslacht voortbrengen. Om nu aan dit gebod te voldoen, moesten zij het tweede overtreden. Welnu, het waren juist deze twee tegenstrijdige geboden, die de vrije wil als een heldere ster aan het firmament deden oprijzen. Want wat was het geval? Eva had reeds van de vrucht genomen, Adam nog niet. Hij nu stond, geheel aan eigen oordeel overgelaten, zonder enige beïnvloeding van wie of van waar ook, voor de keus: Afscheid nemen van Eva en alleen in het paradijs achterblijven of het voorbeeld van Eva volgen en ook van de vrucht nemen en van onsterfelijk sterfelijk worden. Hij koos het laatste”.

Nu steekt mijnheer Jansen zijn hand op.

„Ik begrijp een paar dingen niet. In de eerste plaats: Adam stierf niet op de dag dat hij van de vrucht at en Eva ook niet. Hoe zit dat? En in de tweede plaats: Waarom moest het nageslacht aan de dood onderhevig zijn en in de derde plaats: Waarom gaf God een gebod, waar niet aan was te voldoen?”

„Drie interessante vragen”, antwoordt Willem. „Wie weet het antwoord op de eerste: Hoe zit dat met die dag, waarop Adam en Eva zouden sterven?”

Frits steekt zijn hand op.

„Met die dag wordt de dag volgens Gods tijdrekening bedoeld, namelijk 1000 jaar. Zij stierven binnen die tijd. Hoe oud Eva werd, staat niet in de Bijbel, maar Adam werd 930 jaar. Bovendien stierven zij een geestelijke dood, d.w.z. zij werden uit Gods tegenwoordigheid gebannen; God wandelde niet meer met hen, van de dag af, dat zij van de vrucht namen”.

„Heel goed, Frits, dat is het juiste antwoord op die vraag. Wie weet het antwoord op de tweede vraag: Waarom moest de dood in de wereld komen? Ella, ik zie jouw hand omhoog gaan, vertel het ons”.

„De dood is een noodzakelijk en onmisbaar element in het proces van

onze vooruitgang. Sterven is niet het einde van alles, het betekent een overgang naar een volgend leven, een volgende fase in ons eeuwigheidsbestaan. Dit leven, met onze aan de dood onderhevige lichamen, is een proeftijd, om ondervinding op te doen en goed het onderscheid te leren kennen tussen goed en kwaad en om het eerste te doen en het tweede te weerstaan. Zonder dit sterfelijke lichaam zouden wij de opstanding niet kunnen beleven, wat de straf is van Satan en zijn volgelingen. Zonder de overtreding van Adam en Eva zouden wij voor eeuwig gedoemd zijn als geesten te blijven voortbestaan, maar nu, dank zij onze sterfelijkheid is de mogelijkheid voor ons geopend om in Gods tegenwoordigheid terug te keren”.

„Juist Ella, dat heb je goed gezegd, de dood is een onmisbaar element voor onze vooruitgang. En nu de derde vraag: Waarom gaf God aan Adam en Eva het gebod om de aarde te vervullen, terwijl zij in de staat, waarin zij verkeerden, dat gebod niet konden gehoorzamen?” Wilt u het zeggen, vader?”

„Ik zou dit willen zeggen”, antwoordt mijnheer Keizer. „Veronderstel, dat God te voren daar in het geheel niet over had gesproken, dan zouden Adam en Eva daar niets van hebben geweten, want zelf verkeerden zij in dat opzicht in volmaakte onwetendheid en de herinnering aan hun voortbestaan was hun, evenals aan alle mensen, ontnomen. Adam zou dan, voor de keus geplaatst zijnde, alleen het gebod: „Gij zult van de vrucht van die boom niet eten” hebben gekend. Het gevolg zou zijn geweest, dat Adam, als Gods trouwe en gehoorzame zoon, in het paradijs was gebleven en hij zou Eva hebben laten gaan, maar nu, het gebod wel kennende, besefte hij terecht, dat de gehoorzaamheid aan dat gebod het zwaarste moest wegen. En aldus, dank zij dit door God tevoren ontworpen plan, kwam de vrije wil op machtige wijze naar voren, als een ster, zoals Willem het uitdrukte, aan het firmament, zo duidelijk en helder”.

Ditmaal steekt Lucy haar hand op.

„Alles wat ik nu gehoord heb, vind ik heel interessant en ik heb er wel iets door geleerd ook, maar één ding is me toch niet duidelijk: Waarom, als Adam en Eva toch volgens Gods bedoeling hebben gehandeld, heeft God de aarde dan vervloekt?”

„Wat zou je denken, Lucy”, antwoordt Willem op haar vraag, „van een mensenkind, dat alleen maar in een rozenhof kon wandelen en in een paleis woonde, waar geen leed, geen moeite, geen strijd tegen het kwade zouden zijn? Zou er veel van zijn karaktervervorming, van het stalen van zijn wil terecht komen?”

„Nee, dat zou niet goed voor die mens zijn”, antwoordt Lucy.

„Juist, dat zou niet goed zijn. Maar in die toestand zou hij zijn, als de aarde een paradijs was gebleven. Er staat in de Bijbel: Het aardrijk zij om uwentwil vervloekt (Genesis 3 : 17). Die twee woordjes „om uwentwil” drukken de bedoeling van die vervloeking uit; zij zijn van grote

betekenis. Want wat betekent „om uwentwil”? Ter wille van u, voor uw welzijn, nietwaar?”

„Jullie Mormonen weten toch overal een antwoord op”, zegt mijnheer Jansen lachend.

„Laten wij het liever zo stellen”, antwoordt mijnheer Keizer. „De waarheid is eenvoudig, een kind kan de waarheid vertellen. Goethe beseft waarschijnlijk zelf de diepte van zijn uitspraak niet geheel, toen hij zeide: „Het ergert de mensen, dat de waarheid zo eenvoudig is”. „Dat slaat natuurlijk niet op u, mijnheer Jansen”, haast mijnheer Keizer zich er lachend aan toe te voegen, maar op hen, die het eenvoudige en voor ieder begrijpelijke Evangelie met hun ultra-diepzinnige bespiegelingen tot een voor de gewone mens onverstaanbare filosofie hebben gemaakt. „Ja, dat geloof ik ook”, zegt nu mevrouw Jansen, „want alles wat ik hier tot dusver heb gehoord, is me volkomen duidelijk”.

„Dat is prettig om te horen, mevrouw Jansen”, zegt mijnheer Keizer. Ik stel voor nu te eindigen en Willem de volgende keer de gelegenheid te geven te verklaren waarom ons de herinnering aan het voorbestaan moest worden ontnomen en aan mijnheer Jansen om ons te vertellen, waarom hij het met die vrije wil niet in alle opzichten eens is”.

„Dat is goed en mag ik u allen voor de volgende week bij mij uitnodigen?” vraagt mevrouw Jansen.

A. D. J.

De nauwkeurigheid van Oud-Testamentische bronnen

DE DODE-ZEEROLLEN GEVEN DAAROP NIEUWE ANTWOORDEN

IV (SLOT)

Sedert de vroegste tijden van het Christendom hebben bijbelgeleerden nooit opgehouden met elkander te redetwisten over de nauwkeurigheid en echtheid van de bronnen uit welke wij onze Bijbel hebben verkregen, en wel hoofdzakelijk daarom, omdat de Bijbel een vertaling is van manuscripten, die oorspronkelijk in verschillende talen waren geschreven en waarvan sommige weer overzettingen waren van voorgaande vertalingen. Bovendien — en dat is voornamelijk het geval met het Oude Testament — komen de manuscripten, waaruit onze tegenwoordige Bijbel is ontstaan, uit bronnen die, wat de tijd betreft, ver van de oorspronkelijke geschriften verwijderd zijn. De oudste van onze Oud-Testamentische geschriften gaan niet verder terug dan tot de negende eeuw n.C. Gezien het feit, dat de jongste van de originele geschriften

ongeveer twee eeuwen v.C. werden geschreven, strekt dit tijdsverschil zich dus uit over een tijdperk van ongeveer elf honderd jaar. Deze periode geeft de geleerden zo veel onzekerheid, dat velen van hen de nauwkeurigheid van de Oud-Testamentische bronnen in twijfel trekken. Dat enig voorbehoud ten aanzien van de correctheid van onze tegenwoordige bijbelverhalen zelfs in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bestaat, bewijst het achtste Artikel des Geloofs, dat zegt: „Wij geloven in de Bijbel als het woord van God, in zo verre hij nauwkeurig vertaald is”. Bij verschillende gelegenheden heeft de Profeet Joseph Smith zijn eigen twijfel zelfs nog sterker tot uitdrukking gebracht. In één geval zeide hij bijvoorbeeld: „Uit verschillende openbaringen, die ontvangen zijn, bleek duidelijk dat vele belangrijke punten met betrekking tot de zaligmaking van de mensen uit de Bijbel waren verwijderd of verloren gegaan, voordat hij was samengesteld”. (Leringen van de Profeet Joseph Smith, blz. 11).

Bij een andere gelegenheid stelde hij zijn voorbehoud nog scherper. Hij zeide: „Ik geloof in de Bijbel zoals die was toen hij uit handen van de oorspronkelijke schrijvers kwam. Onwetende vertalers, slordige naschrijvers of listige en bedorven priesters hebben vele fouten gemaakt. (Leringen van de Profeet Joseph Smith, blz. 347).

DE BEHOEFTE AAN MEERDER LICHT

Wegens deze onzekerheden hebben de bijbelgeleerden lange tijd gehoopt, dat eenmaal een nieuwe, originele bijbelse bron zou worden ontdekt, die tot oplossing van het geschil zou bijdragen. Toen in 1947 de Dode Zee-rollen voor het eerst werden ontdekt, waren de verwachtingen, dat deze oude kronieken mogelijk wel nieuw licht zouden kunnen brengen, hoog gespannen. Men was echter teleurgesteld, toen de rol van Jesaja in de Dode Zeegrotten gevonden en alle 66 hoofdstukken bevattende, geen verschillen van betekenis met de King James-vertaling te zien gaven. Ofschoon er wel verschillen zijn, kwamen de geleerden tot de conclusie, dat deze mogelijk wel konden worden toegeschreven aan schrijffouten, zo gering zijn ze.

Doch nu het werk van verzamelen, ontcijferen en vertalen steeds doorgaat, ontstaat er toch weer enige opwinding ten opzichte van de vraag over de oorspronkelijke bronnen van het Oude Testament. Niet alleen is het feit — als resultaat van meer gedetailleerde studie — van betekenis dat de Jesaja uit de Dode Zeegrot in de grond niet verschilt van de King James-vertaling, maar ook dat meer recente ontdekkingen van nog oudere manuscripten nieuw licht werpen op de nauwkeurigheid van bepaalde Oud-Testamentische vertalingen. Een van deze, het oudste manuscript dat tot dusver werd gevonden, bestaat uit delen van het Boek Samuel, dat naar men van bevoegde zijde gelooft uit het einde van de derde eeuw v.C. stamt. Indien deze kronieken inderdaad zo oud zijn, zijn zij meer dan duizend jaar ouder dan enig manuscript, dat voor

de vertaling van het Oude Testament werd gebruikt. Feitelijk dus, kunnen zij geschreven zijn tijdens of vóór de creatie van de Septuagint, de oudst bekende vertaling uit het oorspronkelijke Hebreeuws in het Grieks, in ongeveer 285 v.C. verricht. Deze nieuwe ontdekking zou het antwoord wel eens kunnen zijn op de verwachting van de bijbelgeleerden. Reeds heeft zij uiterst belangrijk licht geworpen op de correctheid van de Septuagint.

VROEGERE OUD-TESTAMENTISCHE VERTALINGEN

Om enig denkbeeld te krijgen van de ontzaggelijk belangrijke betekenis van de ontdekking van deze oude versie van het Boek Samuel voor de bijbelgeleerden, is het nodig om in 't kort enige belangrijke vroegere vertalingen, waaruit het tegenwoordige Oude Testament is ontstaan, in ogenschouw te nemen.

DE SEPTUAGINT

De oudst bekende vertaling van Oud-Testamentische kronieken uit het oorspronkelijke Hebreeuws is de Septuagint. Volgens historische — enigszins legendarische — bronnen verzocht Ptolomaeüs Philadelphus, Heerser over Egypte en jongste zoon van Ptolomaeüs, die als bevelhebber in het leger van Alexander de Grote had gediend, om de Hebreeuwse boeken in de Griekse taal ter beschikking te stellen. Dat was omstreeks 285 v.C. De geschiedenis verhaalt dat Philadelphus een boodschap naar Elizar, de Hoge Priester te Jeruzalem zond, met het verzoek zes geleerden uit elk der twaalf stammen te kiezen en deze naar Egypte voor de vertaling af te vaardigen. Volgens deze geschiedenis vertrokken deze 72 geleerden met hun gezinnen naar Egypte en brachten in 72 dagen de vertaling tot stand, welke hoofdzakelijk uit de eerste vijf boeken van het Oude Testament, de Boeken der Wet, bestond.

De vertaling werd grondig over en weer gecontroleerd en werd als uiterst nauwkeurig aanvaard. Aangezien er twee en zeventig geleerden twee en zeventig dagen aan hadden gewerkt, werd deze vertaling de Septuagint (de zeventig) genoemd.

De Septuagint werd de geautoriseerde Griekse versie van de Schriften en de leiders in het Christendom gebruikten die zeer veel in hun pogingen om de Joden aan te tonen, dat de gekruisigde Heiland werkelijk de Koning, de Hoge Priester en Messias was naar Wie, volgens de profetie, de Joden uitzagen. Hun argumenten irriteerden en beledigden de Joden zodanig, dat zij op zoek gingen naar eigen vertalingen om die ter weerlegging van de argumenten der Christenen te gebruiken.

DE HEBREEUWSE VERSIE

Na de verwoesting van Jeruzalem omstreeks 70 n.C., werden de Joden verstrooid. Hun leiders zochten naar een bindende kracht die hun

mensen tezamen kon houden. De Hebreeuwse godsdienst bestond in die tijd hoofdzakelijk uit het gezamenlijk lezen van de Wet in hun huizen en in de bestaande synagogen. Ten einde hierin meer eenheid te brengen en tevens de uitdaging van de Christenen onder de ogen te zien, die de geschriften van de Joden tegen hen gebruikten, werd te Jamnia (ongeveer op de plaats waar nu Tel Aviv ligt) in 90 n.C. een Synode of Conferentie bijeen geroepen. Tijdens deze Synode werden bepaalde, strenge regels voor het bewaren van de schriften opgesteld.

Niet alleen werd een studie gemaakt van de bestaande vertalingen, over welke studie men het eens was, maar ook werden zulke details als de kleur van de inkt, de breedte van de kolommen, het type schrift, enz. voorgeschreven. Deze Synode werd daarom wegens de strenge voorschriften een van de belangrijkste conferenties in de geschiedenis ten aanzien van het bewaren van de nauwkeurigheid van de schriften.

In de daarop volgende jaren werden echter een aantal vertalingen van de Hebreeuwse geschriften gemaakt. De eerste hiervan, in het Grieks, heet de Aquilla. Deze verscheen op het laatst van de tweede eeuw. In het begin van de derde eeuw ontstond de vertaling van Theodosius, welke enige tijd later door die van Symmachus werd gevolgd. Buiten deze werden nog een groot aantal vertalingen in het Latijn geschreven.

DE MASSORETISCHE TEKSTEN

Omstreeks het midden van de derde eeuw waren er zo veel vertalingen van de schriften dat de thans wel bekende Christelijke bijbelgeleerde Origenes besloot een poging te doen om enige orde in de chaos te scheppen. Hij voltooide zijn beroemde Hexapla, een zesvoudige versie die in evenwijdige kolommen de Septuagint met de vier andere bestaande vertalingen vergeleek. Origenes voegde er ook zijn eigen lezing aan toe, die later een van de door Christelijke geleerden aanvaardt werd.

Zoals boven reeds werd gezegd, schiepen de Hebreeërs in die periode nieuwe vertalingen van de schriften en trachtten, onder invloed van de Jamniase Synode, energiek de oude schriftuurlijke tradities in een zo zuiver mogelijke staat te houden.

In de loop van de zevende eeuw kwam een nieuwe groep Hebreeuwse schrijvers ten tonele. Dit waren de Massoreten, de opvolgers van de schrijvers uit de tijd van Jezus. Deze Massoreten waren de bewaarders van de Massora (de wet of de overlevering) en van hen kwamen de Massoretische teksten. Bij het creëren van de Massoretische teksten werd een ontzaglijke hoeveelheid onderzoekings- en sorteerwerk verricht. Tenslotte werd overeenstemming over één vertaling bereikt, die via de Hebreeuwse kerk tot op deze tijd heeft stand gehouden.

DE MASSORETISCHE TEKSTEN VERSUS DE SEPTUAGINT

Sedert de verschijning van de Massoretische teksten is er onder de ge-

leerden verschil van mening ontstaan betreffende de betrekkelijke echtheid van deze versie in vergelijking met de Septuagint. Over het algemeen bleef de Septuagint onder de Protestanten, tot aan de King James-vertaling, favoriet, terwijl de Massoretische teksten door de Joden als echt werden aanvaard. De Katholieken hielden zich aan hun Latijnse vertalingen, hoofdzakelijk de Latijnse Vulgata van Hiëronimus. In later jaren evenwel begonnen Christelijke en Hebreeuwse geleerden meer en meer naar de Massoretische teksten over te hellen. Als argument daarvoor werd aangevoerd dat deze teksten eerder vertalingen waren uit Hebreeuws in Hebreeuws en niet uit Hebreeuws in Grieks en van daaruit in enkel andere talen. Men was van oordeel dat door al dat vertalen aan de nauwkeurigheid afbreuk was gedaan.

DE DODE ZEE-ROLLEN ANTWOORDEN

Gedurende de laatste jaren, terwijl de geleerden met de in de Dode Zee-grotten gevonden oude kronieken bezig waren, begon Dr. Frank Cross aan enige fragmenten van het Boek Samuel te werken. Terwijl hij het oude perkament zorgvuldig reinigde om de lettertekens beter te kunnen zien, zag hij tot zijn verbazing dat sommige passages veel verschilden met de Massoretische teksten, die hij naast zich had liggen. Verder controlerend ontdekte hij dat deze teksten veel meer met de Septuagint overeen kwamen. Met stijgende opwindung werkte hij verder en bevond dat de Qumramcopy dertien keer met de Septuagint overeenstemde in tegenstelling met de Massoretische teksten en dat deze laatste slechts vier keer met de Septuagint overeen kwamen en de Septuagint niet. Hoe belangrijk dit ook moge zijn, toch kwam Dr. Cross meer onder de indruk van het feit, dat de Qumramteksten vele aanhalingen hadden die noch met de Massoretische teksten, noch met de Septuagint overeen kwamen. Deze ontdekking bracht hem en zijn medegeleerden er toe te concluderen dat het Boek Samuel van de Dode Zee-rollen wel eens ouder kon zijn dan de Septuagint.

Een van de oude Oud-Testamentische versies, die met enige voorzichtigheid is gehanteerd, is de Samaritaanse, afkomstig van een groep mensen, die nog in Nabloes, Jordanië en in Haifa, Israël wonen. Deze mensen, die beweren van de oorspronkelijke Samaritanen af te stammen, geloven dat zij een van de oudste bestaande vertalingen in bezit hebben. Deze vertaling komt veel meer met de Septuagint overeen dan met de Massoretische teksten. De nieuwe ontdekkingen, in de Dode Zeegrotten gedaan, schijnen de Samaritaanse versie en de Septuagint geloofwaardiger te maken.

Een zorgvuldige beschouwing van de ingewikkeldheid en onzekerheid van de bronnen, vanwaar de Bijbel is voortgekomen, leidt duidelijk tot de overtuiging dat de wereld, om verwarring te voorkomen, meerdere bronnen en meer licht nodig heeft.

Het is een van de grote zegeningen, die wij als leden van de Kerk van

Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hebben, dat wij behalve de Bijbel, die wij als het woord van God aannemen voor zo ver hij nauwkeurig is overgeschreven en vertaald, ook het wonderbare licht bezitten, dat het Boek van Mormon, Leer & Verbonden en de Paarl van Grote Waarde ons verschaffen. Deze bronnen versterken de Bijbel en vullen hem aan. Deze bronnen bestrijden de Bijbel niet en maken evenmin de onzekerheid groter die ten opzichte er van bestaat.

Anderzijds verschaffen zij aan allen, die ze met oprechtheid en zonder vooroordeel willen lezen, antwoorden op verscheidene vragen op geestelijk gebied.

Behalve deze moderne bronnen hebben de leden van de Kerk meerdere openbaring en inspiratie, die zij door het geïnspireerde leiderschap van de Kerk ontvangen. Dit zijn grote zegeningen.

Het is ook hartverheffend en bemoedigend te behoren tot een Kerk, die de waarheid niet vreest. Voor zo ver de schrijver van deze artikelen weet, hebben de Dode Zeegrotten niets aan het licht gebracht, dat niet tevens heeft bijgedragen tot onze overtuiging dat het Evangelie in deze laatste dagen is hersteld en dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen geestelijk geleid wordt door onze Heer en Heiland Jezus Christus en onze Vader in de Hemel.

GEDACHTEN VAN ANDEREN

Groot is het streven des helden, en beter is het, hoog te streven en te falen, dan onedel gans niet te streven.

Giordano Bruno.

Vaak wil ons licht uitgaan en het wordt eerst door aanraking met een medemens opnieuw ontstoken.

Albert Schweitzer.

Veel doet, wie veel lief heeft. Veel doet, wie iets goed doet. Goed doet, wie meer op het welzijn van allen dan op eigen mensen bedacht is.

Thomas à Kempis.

Het hart, dat zich mag verheugen in vriendschap en in liefde, bezit de vreugde in de kennis van een schoon levenslied.

De klank van een vriendelijk woord zal wijder en langer nalgalmen dan het gebulder van kanonnen of dan de stem des donders.

Noto Soeroto.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

GEDOOPT IN VERSCHILLENDE PLAATSEN

AMERSFOORT

Klunder, Derk; 7 maart 1962.

Klunder-Koster, Meintje; 7 maart 1962.

ASSEN

Asselman, Maria Jantje; 10 maart 1962.

GRONINGEN

Kloosterman, Jan; 15 maart 1962.

Kloosterman-Kampijon, Hendriktje Tjardina; 15 maart 1962.

Kloosterman, Johannes; 15 maart 1962.

Kloosterman, Heiman; 15 maart 1962.

Kloosterman, Lammehina; 15 maart 1962.

Wolters-Medendorp, Albertje Elisabeth, 15 maart 1962.

HAARLEM

Bos, Dina Elizabeth; 8 maart 1962.

DEN HELDER

de Vries-van Weelderen; Maria; 28 februari 1962.

de Vries, Alida Wilhelmina; 28 februari 1962.

HENGELO

de Vries-van Slagteren, Hendericka; 7 maart 1962.

LEEWARDEN

Lubach, Grietje; 27 februari 1962.

UTRECHT

Pelgrim, Maria Hendrika; 4 maart 1962.

Ubacht, Cornelis Bastiaan; 4 maart 1962.

ZEIST

Buis, Alice Catharina; 15 maart 1962.

Houkema, Leny Catherina; 1 maart 1962.

Houkema, Catharina Janet; 1 maart 1962.

van den Hoek, Dirkje Neeltje Elisabeth; 1 maart 1962.

Rapmund-Kleering van Beerenbergh, Claudine Elze; 4 maart 1962.

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

AMSTERDAM OOST

Basart, Paul; 12 maart 1962.

Koorn, Sijmon; 26 februari 1962.

Koorn-Lampe, Aaltje; 26 februari 1962.

Koorn, Florence Wilhelmina Johanna; 26 februari 1962.

Vial, Gerard; 9 maart 1962.

Vial-Van den Berg, Wigerdina; 9 maart 1962.

Witter, Nicolaus Willem; 14 maart 1962.

Witter-Oud, Hubertina; 14 maart 1962.

AMSTERDAM WEST

Besemer, Gerardus; 7 maart 1962.

DEN HAAG

Dijksman, Gerardus Johannes Cornelis; 11 maart 1962.
Jansen, Edith Beyerinck; 14 maart 1962.
Dijksman-Krul, Anna Helena; 11 maart 1962.

ROTTERDAM NOORD

de Jong, Dirk; 9 maart 1962.
Lanen-Vermeulen, Anna Johanna; 9 maart 1962.

ROTTERDAM ZUID

van den Bron, Ernst Bertrand; 27 februari 1962.
't Lam, Adrianus; 6 maart 1962.
Willems-de Man, Sophia Louisa; 6 maart 1962.

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

ARNHEM

Ekelmans, Albert Johannus; 4 februari 1962 tot leraar.
van Schouwenburg, Theo; 27 augustus 1961 tot leraar.
van Schouwenburg, Theo Eduward; 25 maart 1962 tot ouderling.
Westerhoff, Cornelis; 21 januari 1962 tot leraar.

APELDOORN

van Egmond, Jan Dirk; 25 maart 1962 tot ouderling.

DORDRECHT

Buijs, Hermanes Johannes; 18 februari 1962 tot priester.
Goers, Dirk; 18 februari 1962 tot priester.
Slingerland, Jacob; 18 februari 1962 tot priester.
de Torbal, Emile Meendert Auguste; 14 januari 1962 tot priester.
de Torbal, Emile Meendert Auguste; 25 februari 1962 tot ouderling.

GRONINGEN

Schröder, Gerhard Rudolph; 18 maart 1962 tot ouderling.

HAARLEM

van der Wouwer, Albertus Jr.; 11 februari 1962 tot priester.

DEN HELDER

Kries, Jan; 11 februari 1962 tot ouderling.
Meerbeek, Arie; 15 februari 1962 tot leraar.

LEEWARDEN

Eizenga, Oebele; 14 januari 1962 tot diaken.
Dijkstra, Gerrit; 17 december 1961 tot diaken.
Korf, Johannes Cornelis; 24 december 1961 tot diaken.
Schaap, Jan Geert; 14 januari 1962 tot diaken.

OOSTENDE

Verloigne, Eric Johnny; 3 september 1961 tot leraar.

INGEZEGEND

AMERSFOORT

van Dijk, Cornelia Theodora Antoinette; 4 februari 1962.
van Dijk, Jan Ronald; 4 februari 1962.

EINDHOVEN

van Lieshout, Waltherus; 14 januari 1962.

HAARLEM

Thuis, Marvin Howard Kenneth; 18 december 1961.

DEN HELDER

Meerbeek, Joyce Muritia Pepita; 4 maart 1962.

GEHUWD

AMERSFOORT

Bartholomeusz, Stanley Tyrone met Las van Bennekom, Wilhelmina Alberdina; 28 maart 1962 (Gemeente Zeist).

OVERLEDEN

AMERSFOORT

Swart, René Alexander; 15 januari 1962.

HAARLEM

Otto, Alida Jacoba; 20 februari 1962.

IJMUIDEN (Beverwijk)

Gort-Patty, Anna Geertruida Sendora; 1 april 1962.

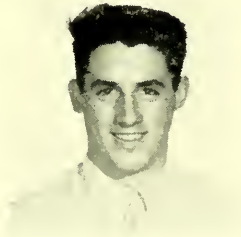
OVERGEPLAATST

van Orden, Lyle; van Dordrecht naar Amsterdam Zuid.
Vellinga, Clifford; van Amsterdam Zuid naar Alkmaar.
Vanderwel, Jim; van Alkmaar naar Dordrecht.
Packer, Judy; van Den Haag Noord naar Amsterdam Zuid.
Key, Barbara; van Amsterdam Zuid naar Den Haag Noord.
Vanderende, Fred; van Amsterdam Oost naar Arnhem.
Randall, Harry; van Arnhem naar Amsterdam Oost.
Pankratz, Vernon; van Schiedam naar Amsterdam West.
Wallwork, Leland; van het ambt als reizende zendeling naar Schiedam.
Vlam, Alvin; van Vlaardingen naar het ambt als reizende zendeling.
Moon, LaMar; van Deventer naar het ambt als reizende zendeling.
van Dyke, Karl; van Amsterdam Oost naar Deventer.
MacKay, James; van Breda naar Vlaardingen.
Mosier, LaMar; van Oostende naar hoofdkantoor.
Sundin, David; van Leeuwarden naar Oostende.
Felix, Earl; van hoofdkantoor naar Leeuwarden.
van Orden, Alan; van Amsterdam West naar hoofdkantoor.
Goff, Gary; van hoofdkantoor naar Breda.
Allred, Phillip; van het ambt als reizende zendeling naar Utrecht.
Dennis, LeRoy; van Antwerpen naar Utrecht.
Furner, Jan; van Utrecht naar Amsterdam Oost.
Baddley, William; van Utrecht naar Amsterdam West.
Mondfrans, Conard; van Amsterdam West naar Antwerpen.
Key, Barbara; van Den Haag Noord naar hoofdkantoor.
King, Lougene; van hoofdkantoor naar Den Haag Noord.
van Sweden, Robert; van Den Haag Zuid naar Amsterdam Zuid.
Thurgood, Jim; van Amsterdam Oost naar hoofdkantoor.

Nievaard, Hans; van Nijmegen naar Amsterdam Oost.
Mosier, LaMar; van hoofdkantoor naar Zaandam.
Rackham, Lawrence; van Gent naar Den Haag Noord.
van Uitert, Raymond; van Zaandam naar Gent.
Visser, Ralph; van Harlingen naar Apeldoorn.
Anjewierden, John; van Apeldoorn naar Harlingen.
Coomans, John; van Rotterdam Zuid naar Antwerpen.
Coomans, Mary; van Rotterdam Zuid naar Antwerpen.
Leatherwood, William; van Rotterdam Noord naar Den Haag Zuid.
Sill, David; van Amsterdam Zuid naar Rotterdam Zuid.
Hunter, Keith; van Amsterdam Zuid naar Gent.
Aardema, Albert; van zendingsschool naar Haarlem.
Mauerman, David; van Amsterdam Zuid naar Rotterdam Noord.
Vonk, Ronald; van Haarlem naar Den Helder.
Peterson, Richard; van Gent naar Nijmegen.
Johnson, Ferron; van Den Helder naar Amsterdam Zuid.

AANGEKOMEN

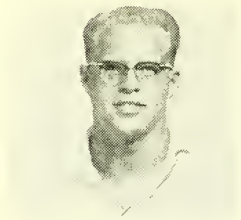
Aardema, Albert John II, van Los Angeles, Californië.

Albert John II Aardema

VERTROKKEN

Gilbert, Lawrence W.; aangekomen 22 september 1959, vertrokken 22 maart 1962.
Werkzaam geweest: Amsterdam, Mechelen, Nijmegen, Rotterdam
Noord, Leeuwarden, Almelo, Den Helder als gemeentepresident, Den
Haag Noord.

Lawrence W. Gilbert

Paaszegen

*De Heer is opgestaan, en ik
sta nu met Hem ten leven op,
en voel bij ied're harteklop
dat ook ik leef oneindiglijk.*

*Zoals het sprankelende licht
van deze jonge lenteson
de dorre wereld overwon,
en scheppingswonderen verricht,*

*Zo viel een glans van hemelvreugd
de vensters van mijn wezen in;
ik voel het als een blij begin,
als een vernieuwing van mijn jeugd.*

*Zoals deez' eeuwenoude drang
drijft blad en bloem ter knoppen uit
en tooit deez' aarde als een bruid
en vult de vogelkeel met zang,*

*Zo is in mij een lied ontwaakt,
dat daar een lange winter sliep,
totdat Gods Geest het wakker riep,
Die thans mijn ziel heeft aangeraaakt.*

*Wat is dit bruisend levenssap,
dat mijn gehavend hart doorbeeft?
De triumfante wetenschap,
dat Jezus, mijn Verlosser leeft!*

